
DZIADOWIZNA (3) *sb f*

Oba a oraz o jasne.

sg G dziadowizny (2). ◇ A dziadowiznę (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI w.

*praw. Dobra, majątek po dziadku; avita bona, avitae opes, avitus fundus Cn (3) : Ale áby iepliby co zoftáło iego fkarbow włafnych tákież dzyádowizny iego nád liczbę/ przywroćić mu [Tarkwiniuszowi]/ wفزakże mu tego nie dáwác w moc *BielKron* 105.*

*Szeregi: [»babizna albo dziadowizna«: Ale fie to práwo ná Wnęki z Corek vrodzone nie fciąga áby mieli z ćiotkámí Bábiznę álbo Dźiádowiznę rowno brác. *SzczerbSpecSax* 428 (*Linde*).] »ojczyzna i dziadowizna« (1): Naprzod fą koftyrowie: ktorzy o Oyczyznę Przypráwią nie iednego/ y o dźiádowiznę. *KlonWor* 72.*

*a. Kraj, ziemia będąca własnością ojca matki (1) : Ale Kolomanus nie chciał być duchownym/ wćiekł do Polfki dziádowizny fwey/ áż pothym był przywabion. *BielKron* 30lv.*

SB